

Jak ochránit vesnici před běsy

Tati, já se bojím!“ „A čeho se bojíš? Snad ne tmy, ta přece nekouše.“
Malá Plavena se posadila ve své posteli a upřela zrak z okna,
kde panovala neprůniknutelná tma.
„Proč musí okno z mého pokoje vést směrem k západnímu hvozdů?

Nikdo tam nechodí a dědeček mi vyprávěl spoustu strašidelných historek o běsech, kteří tam žijí.“ Otec si povzdychl: „Dědečka neposlouchej. Ano, naši předci měli problémy s běsy, kteří přicházeli z hvozdů. Ale to bylo kdysi dávno. Nyní už je v Šumském Rubu bezpečno jako v každé jiné dědině.“

Plavena se ale nezdála s touhle odpovědí spokojená, a tak si otec sedl k ní na postel a zeptal se: „Uklidnilo by tě, kdybych ti řekl, jak jsme se proti běsům bránili?“

Děvče rychle přikývlo. „Dobrá tedy,“ zamyslel se otec a snažil si vzpomenout, co všechno o ochraně před běsy z hvozdů slyšel od svého otce.

„Před dávnými časy byly hvozdy hluboké a neprozkoumané a žila tam stvoření, která nemohla s lidmi žít na jednom místě.

Neustále nás napadala, ale naši žreci a žrekyně byli chytří a dokázali proti nim vymyslet obranu. Na západní straně vesnice jsme umístili dědky,

moc našich předků nás měla ochránit. Ale nestačilo to, museli jsme najít i další věci, které by nám pomohly, aby na nás běsi neútočili.

Důležité bylo vždy po celé dědině udržovat po celou noc ohně, protože běsové se schovávají ve stínech a světla se bojí. Abychom ochránili naše nejmenší, dávali jsme jim do kolébek česnek, jelikož se ho přízrační návštěvníci sužující dědiny na východ od nás velmi obávají.“

„Já tady ale česnek nemám a ve vesnici už v noci ohně taky nikdo neudrží,“ zaprotetovala Plavena.

„Protože už je jiná doba. Už to nepotřebujeme.

Dřív se dělala spousta dalších věcí, které už dnes nikdo nedělá.

Kořenářky třeba všude kolem vyhledávaly rostlinu zvanou vlčí mor a věřily, že nás za temných zimních nocí ochrání před vlčí smečkou.

Svazky vlčího moru se věšely kolem ohrad se zvířectvem.

Lidé si pak na dveře svého domu věšeli pelyněk a alespoň jednou za měsíc s ním vykourili celou chalupu. Ti pověřivější dokonce v lese lovíli veverky a pak si práh svého domu natírali jejich sádlem. Před divokými letními bouřkami se zase hodně lidí chránilo tím, že vedle svého domu vysadili bez.

Tam kde roste bez, prý blesk nikdy neuhodí. Před lešiji – lesními duchy – nás pak měl zaručeně ochránit křen. Bylo potřeba ho ovšem vykopat za úplňku, kdy je nejostřejší a má tudíž největší ochranné účinky.

Křen se pak nastrouhl a rozhazoval se kolem domů i stájí.

A teď už spi nebo dojdú pro křen rozházím ti ho kolem postele a budeš kýchat celou noc,“ usmál se na Plavenu její otec.

„Dobře, tak já se pokusím usnout, když nám dnes už nic nehrozí,“ prohlásila bojovně Plavena. Když se ale otec otočil k odchodu, pohlédla směrem k oknu se stejně ustaraným pohledem jako před otcovým vyprávěním.